

Pe cât de mult, pe-atât de rar

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Pe cât de mult te pot iubi, pe-atât de rar te înțeleg
De ce întârzii dacă știi că suntem un poem întreg

Atunci când stăm îmbrățișați pe-o filă albă de caiet,
Când fericiți, când condamnați, și totuși, cât de incomplet

Ar fi pământul fără noi. Pe cât de mult mă mint că pot
Să-mpart misterele la doi, ți-aș da cu acte visul tot

Să-l șlefuiеști în nopți când eu, pe cât de mult aș vrea s-ajung,
Îl rog pe bunul Dumnezeu să fie drumul tot mai lung.

Pe cât de rar ești doar al meu, pe-atât de mult aș vrea să-ți cer
Să mai rămâi... Să-ți spun că eu sunt o fereastră către cer.

- Pe cât de mult te pot dori, pe-atât de rar te întâlnesc
Sub pleoapa unei fantezii, îmi treci prin gânduri nefiresc.

Uniți de-un vis neîntâmpat, de-o cratimă delimitați,
M-am răzvrătit, am întrebat ce timp ne ține-mpiedicați

Între prefață și cuprins. Pe cât de mult am vrut să vin
Am fost captiv într-un blestem, între prea mult și prea puțin.

Să fii a mea definitiv ar fi păcatul inocent,
Atât de mult dorit și-atât de rar atins, inconștient.

Pe cât de rar ești doar a mea, pe-atât de mult vreau să-ți ofer
Poemele ce mi-au rămas ca o fereastră către cer

Liliana Trif & Ioan Grigoraș